

Mama heeft het geprobeerd

Javier werd om kwart over twaalf wakker. Zijn dekbed zat ongeveer net zo in de knoop als het handsfreesnoertje van zijn Nokia elke keer weer. Hij had zin in een kop koffie met warme melk. Zoals zijn zus altijd tegen haar eenjarige peuter zei: 'Jammie jammie.' Wat betekende dat eigenlijk? Misschien was het babytaal. Misschien was het Arabisch - zijn zus woonde in Hallunda. Javier zou het Mahmud de volgende keer vragen.

Hij rilde, zijn halve lichaam in de kou. Toch bleef hij nog even in zijn nest liggen. Worstelde met het dekbed, krulde zich eronder op, in de warmte. Daarna raakte hij geïrriteerd. Waarom had die kuthuurbaas van 'm de verwarming nog niet aangezet? Het sneeuwde verdomme buiten, gigawinterse winter. Duidelijk: Javier moest zijn ma bellen. Zij hielp hem altijd met dat soort dingen, Zwedo-klusjes: rekeningen en huur betalen, met instanties en huurbazen bellen. Regelwerk doen, overzicht houden over alle papieren, zorgen dat die ene voet waarmee hij toch in het systeem stond er niet helemaal uit gleet. Soms was het goed om daarop te steunen.

Niet dat Javier beroerd Zweeds sprak. Hij was hier geboren. Niet zoals Mahmud, Babak en de anderen. Gozers van wie je de taal alleen snapte als je ze je hele leven al kende. En hij was niet dom - hij zou dat makkelijk zelf kunnen afhandelen. Maar hij trok het niet, bracht het niet op om met al die gesprekken, brieven, handtekeningen te dealen. Het was niet zijn manier van leven. En zijn *mamá* was hoogopgeleid - in elk geval was ze dat in Chili geweest. Had aan de universiteit

gestudeerd, van alles en nog wat: *filosofía, psicología, sociología*. Ze vertelde altijd met een smile om haar lippen over die tijd. De tijd voordat ze hadden moeten vluchten. De tijd voor het winterland.

Hij stond op. Zijn flat was oké - een kleine woonkamer, een nog kleinere slaapkamer plus een keukentje - dat was genoeg voor hem. Wat moest hij met iets groters? Op dit moment waren alleen cash, meiden en respect belangrijk. Hij hoefde niet te shinen met een luxe flat - hij kreeg toch genoeg chickies mee naar huis. Hij had ook geen groot huis nodig voor respect - dat zat in andere dingen: hoe crazy je was, hoeveel je er had geboeld, hoe goeie deals je dealde. En voor de floesstroom was een lage huur natuurlijk goed. Bovendien accepteerde de huurbaas cash.

De keuken was netjes. Opperuimd. *Mamá* was dit weekend langs geweest om schoon te maken. Had zijn borden en bestek en zijn enige pan afgewassen. De vuilnisbak geleegd, de kastjes uitgesopt, de vloer gedweild. Had voor minstens tweehonderd kronen Jif gekocht. Had minstens één fles uitgesmeerd over het aanrecht, de vloer, de ramen. Had geschrobd, geschrobd, geschrobd. De geur vrat in je neus. Maar het was een lekkere lucht. Ze had koffie, melk, Coca-cola, noten, brood, boter en jam gekocht. Zo moest elke ochtend zijn voor negen-tot-vijf'ers: een volle koelkast en een schone keuken. Al was het nu niet bepaald ochtend meer, dat was het verschil tussen hun en hem. En vandaag zou hij iets groots doen. Hij hoopte dat het zou werken, er was een beetje mazel voor nodig. Maar het kon een enorm verschil maken voor de hele situatie.